

ANTONY ÁRPÁD

A porcelánok beszerzése

Kálmán Róbert Szentendrén lakott, egy kis építkezésen, a saját építkezésén. Hogy itt valamikor majd ház fog állni, hollandi ház, egyik fala végig üvegből lesz, s a Dunára néz, a szigetre, Magyarország második legnagyobb szigetére — ebben maga sem hitt nagyon. A telek közepén faházat állított fel, ott tartotta a holmijait. Reggeli mozdulatai lusták és nehézkesek voltak. A lavór alján még maradt tegnapról egy kis víz, belemártotta az egyik tenyerét, és megdörzsölte a szemeit. Félrehúzta a virágmintás függönyt. A ruhái fogasokon lógtak, válogatott közöttük, fehér ingjén kék és lila pecsétet fedezett fel.

„A panoráma, a panoráma” — ismételte magában könnyedén. Lefelé tartott a domboldalon, kezében egy horpadt bukósisakot lóbált. Az útról sze-kézőrgés hallatszott. Kétoldalt földszintes házak, talpa alatt a kövek, felszabadultnak érezte magát. A reggeli fény úgy villant meg az ablaküvegeken, hogy azt csak ő vehette észre, s ahogy ment előre, vele csúsztak a villanások is. Hamarosan kiért a Fő térre. Távolról forró olaj szagát hozta a szél, gondolkozott egy kicsit, hogy beforduljon-e a lángossütő szűk utcájába, de aztán egy tejsarnokban kötött ki.

— Fél liter tejet — mondta a fehér köpenyes nőnek.

Az üveg szája törött volt, kortyolgatott, harapott hozzá a zsemleből. Mellette bevásárló asszonyok sűrögtek, csak egy-egy részletüket kapta el, kendőket, blúzokat, kövérkés, formátlan karokat. Szavak suhantak el a füle mellett, egy szót sem értett belőlük. A falon felirat lógott, majdnem dísztelenül, csupán azért vette észre, mert a betűk szabálytalanul pirosak voltak. Nem olvasta össze őket, ugráltak a szeme előtt. Hirtelen úgy érezte, hogy sűrűsödni kezd körülötte a levegő, visszarakta a pultra az üveget, s kifordult az utcára.

Kinézett magának az aszfalton egy repedést, nagyjából egyenes vonalban haladt, csak itt-ott ágaztak ki belőle rövid, vékony szálak. Ezen ment tovább. Nem hajtotta le a fejét, s maga is meglepődött, mennyire egyformán látja a járdát és az utcát.

A HÉV-megállóban már bent állt a szerelvény. A legutolsó ajtón szállt fel, leült az ablak mellé. Szókott, reggeli hangulat, rajta kívül nem sokan voltak még a kocsiban, akinek álom pislákol a szemében, az megadóan bóbiskolt, egy fiatal lány unatkozva nézett ki az ablakon, vízszíne volt a nyakának. Szemközt vele kövér férfi terpeszkedett, egyszerre két helyet is elfoglalt,

újságot olvasott. Megpróbált ellopni tőle néhány sort, de csak a címekig jutott el, ezek pedig nem nagyon érdekelték. A mennyezetről fénytelen, lapos lámpaburák tekingettek lefele.

Valahonnan előlről füttyszó hangzott fel, a vonat megrándult. Ahogy kiértek a nyílt pályára, a szerelvény fokozatosan egybeolvadt a derengő tájjal, a napsugarak szenttelenül mozgó árnyakat vetítettek a kocsik belsejébe. Nagy kedve támadt, hogy kilépve az ablakon áttelepüljön egy fa alá, izmaiban azonban erőtlenséget érzett.

Az állomásokon úgy álltak meg, akár egy friss léghajó. Kis libbenés a sínek felett, hetyke pillantás a fehér házikóra s fölötte a táblára. Előrehajolt, az ég megtört szeletje a tábla és a házikó közé került, benne egy fehér felhő, akkora volt csak, mint egy kacsa.

Elhatározta: az út további részében megadóan fogja túrni mindazokat a hatásokat, amelyeket a környezet gyakorol rá. Kissé fel is élénkült, bár számított arra, hogy eleinte nehezen szétbontható összetételek fosztják meg a lényegi benyomásoktól. Később egy hang emelkedett fel a mélyből, vastag, női hang, a szavak nem is voltak érdekesek, majd egy szín, amely alaktalanul olvadt össze más színekkel. És szagok. A reggel már kezdett felmelegedni. Behunyta a szemét, s akkor csupán a HÉV puha, monoton zakatolása jutott el a tudatáig.

Csillaghegyen szállt le. Az állomás környéke rögtön megfogta: kis telefon az épület oldalán, nem messze újságosbódé, szemközt közért és patika, és lángossütő olajszaggal, mint Szentendre szűk utcáján. Annyira belefeledkezett a nézdegélésbe, hogy hirtelen nem is tudta, merre kell mennie. Pedig már járt itt, s Tárnok a biztonság kedvéért többször elismételte: „Ha leszállsz, fordulj jobbra. Gyere végig azon az utcán, majd ide találsz.”

A parkírozóhelyen biciklik álltak az autók között. Az egyik ház ablakából ismerős dallam szállt kifelé. Az úttest közepén ment, a széleken fák álltak, s azt szerette volna, ha mindkét oldalról feléje vetik árnyékukat. Hirtelen megállt, s visszanezézett. A HÉV-megálló már messzebb volt, mint gondolta, az emberek körülbelül a felükre zsugorodtak, s nem sikerült megállapítania, vajon hova igyekeznek többen, a közértbe vagy a patikába, vagy esetleg csak szét-szórtnak és csendesen várakoznak. A közelben senkit sem látott, de azért folytatta az útját.

Tárnok háza a sarkon állt. A kerítés mögött szénaboglya, előtte gyér, gondozatlan fűcsomók és keskeny virágágyas. Átlépett az árkon, a tüskés drótbá csimpaszkodott, s elkiáltotta magát.

— Tárnok!

A kis, sárga ház ajtaja kinyílt. Tárnok teljesen kék volt, a nadrágja gyűrötten tapadt a combjához, az ing lágyan és sötéten simult a vállára. Hajszálai összeviszsa álltak, mintha fésülködés közben egy pillanatra sem tévesztette volna el szeme elől a szénaboglyát.

— Mindjárt hozom a kulcsot — szólt, s lehajtott fejjel visszafordult. Kálmán Róbert a nyitott ajtón keresztül világosan tudta követni mozdulatait, egy hosszúkás, fehér bútor darabon kotorászott, aztán az asztalon a képeslapok és színes kávésdobozok között.

— Beszéltem Mencselivel? — kérdezte, hogy ne hagyjon neki egy perc nyugtot sem.

- Beszéltem.
- És miben állapototatok meg?
- Tizenegykor találkozunk a porcelángyár előtt.
- Másban nem?
- De igen. Mindjárt elmondom.

Tárnok mosolygós léptekkel tartott a kapu felé, s Kálmán Róbert boszszankodva tapasztalta, hogy ő is elmosolyodik. Megkerülték a nagyobbik házat, az „anyaházat”, ahol a főbérlők laktak, a két ablak között a virágágyasba szúrt karóról zöld növény kapaszkodott a házfalra, meg kellett hajtaniok a fejüket. Kálmán Róbert igyekezett mindent jól szemügyre venni. A kisház és a szénaboglya közötti távolság nem lehetett több két méternél, s meglepetten fedezett fel még egy építményt; balra alacsony tyúktól, előtte udvar, fakerítés. Tárnok ajtaja és a tyúkkerítés között olyan szoros volt a kapcsolat, akár egy városi bérházban a szomszédok között.

Tárnok rövid, hangsúlytalan mondatokban beszélt, mégis figyelni kellett rá. Leültette Kálmán Róbertet az ágyra, kigombolta az egyik inggombját, majd visszagombolta, megmutatott egy teniszütőt, kilátásba helyezte, hogy valamilyik nap átmennek játszani a közeli üdülő pályájára, aztán hirtelen félbeszakította magát, s mintha mi sem történt volna, a cipőfűzőjét kezdte babrálni.

Kálmán Róbert fojtó meleget érzett. Hátradült. Tárnok ruhái ugyanúgy fogasokon lógtak, mint az övéi, csakhogy ő nem húzott eléjük függönyt. A fogasok egy kerekre csiszolt rúdon himbálództak, a rúd két végét egy-egy szögére erősítették, a szögek az ajtóba voltak beverve, elég csúnyán. A sarokban állt a hosszúkás, fehér bútordarab, amely közelebből nézve lehet, hogy nem is bútor, talán lepedővel letakart láda, esetleg kályha. Rajta vadonatúj, piros bukósisak.

Egymás mellé rakták a sisakokat, s egyszerre mind a ketten elérkezettnek látták az időt az induláshoz. Kálmán Róbert felállt, kilépett a házból. A szénaboglyában mély színek vibráltak. Tárnok a tyúktól mögül toltá előre a motort, s egy óvatlan pillanatban az ajtó felé dobta a kulcsosomót. Kálmán Róbert még a levegőben elkapta, s azt is eltalálta rögtön elsőnek, hogy melyik illik a zárba. Tárnok figyelmeztette, hogy amikor bezárja, kétszer fordítsa el, nem miatta, a háziak kényesek erre, a néni fél a rablóktól.

Felrakták a sisakokat. Tárnok még babrált egy kicsit, a hátsó keréknél elfordított két kart, kinyitotta a benzincsapot, aztán berúgta a motort. Fémes hang zendült fel, a kipufogócsőből kék füst ömlött ki, amely azonban fokozatosan elhalványodott. Felültek, váltás, kettesbe, hármasba, a motor meglepően rövid idő alatt felgyorsult, majd a sarkon hirtelen fékeztek. Kálmán Róbert előrebukott, az állát Tárnok vállába fúrta. A saroktól balra húsz-harminc méterre volt a buszmegálló, meg kellett várniuk, amíg kizörög a tömött busz, komor, vastag füstfelleget eresztett maga után. Tárnok közvetlenül mögéje kanyarodott, majd bedűtötte a motort, s elhúzott mellette. Kálmán Róbert szokása szerint visszanezett, az ablaküveghez egy arc nyomódott, de még azt sem tudta megállapítani, hogy női vagy férfi arc-e.

Aquincumnál a nagy töltés mellett futott az út. Megelőztek egy széles, fekete kocsit, a távolban csillogott az aszfalt, mintha beépített tükrök verték volna vissza a fényeket. Az útkereszteződésnél egy Trabant mögé álltak be. Kálmán Róbert felfedezett a hátsó ülésen egy hosszú hajú, barna lányt. Szólt Tárnoknak is, aki leadott egy-két fényjelzést, de a lány nem válaszolt. Megpróbálták megelőzni őket, de a szembejövő forgalom is nagy volt, egymás

után jöttek velük szembe a teherautók. A Trabant túlságosan is az útest közepén haladt, a szélső kerekei szinte leradírozták a láthatatlan felezővonalat. A felüljáróhoz érve, Tárnok hátraszólt:

— Ha szerencsénk van, elhagyjuk őket — s nem kanyarodott felfele, hanem jobbra elhúzott.

— Nincs szerencsénk — válaszolta tömören Kálmán Róbert. Már messziről látta, hogy a fényesorompó pirosat jelez.

Tárnok feje rángatózni kezdett, nem vette le a sebességet, s nem sokkal a beérkező HÉV előtt átzúgott a síneken. Az elsőbbséget a felüljáró túlsó végében sem adta meg, a Trabantot többet nem is látták. Kálmán Róbert sajnálta, hogy nem jegyezte meg a rendszámukat. Ki tudja, lehetséges, hogy egyszer majd találkozik ezzel a lánnyal, s akkor nem tudja neki felemlíteni versenyüket, eszébe sem jut megkérdezni, hogy mit keresett erre felé, ki ült a volánnál, pedig talán nagyon fontos dolgok ezek.

Már Zuglóban jártak, amikor megnézte az óráját. Tizenegy lesz öt perc múlva, s a mellében szúrást érzett. A porcelángyárban pontosan tizenegykor mindent összetörnek, gondolta. Előrehajolt, s ordítani kezdett Tárnok fülébe. Tárnok nem ismerte jól az utat, folyton kérdezősködött. Mintha minden összeküldött volna ellenük: a villanyjelző lámpák pirosat mutattak, nagy camion kocsii lassított előttük. Tárnok kapkodott, hol levette a gázt, hol pedig hirtelen feltépte a forgantyút, s amikor oda értek a porcelángyár kapujához, majdnem tovább mentek. Szerencsére azonban meglátták a telefonfülke előtt Mencseli kék-piros kocsiját. Odaálltak mögéje.

Mencseli nevetve támaszkodott a kocsii hűtőjére.

— Úgy néztek ki, mintha az Északi-sarkról jönnének — mondta.

Lekászálódtak a motorról, Tárnok zavartan mosolygott, de a bukósisakot úgy vette le a fejéről, mintha valóban sorsdöntő eseményeken mentek volna keresztül. Még a kezét is odanyújtotta Mencselinek. Töprengésre azonban nem maradt idejük. Kálmán Róbert igyekezett határozott hangon utasításokat adni, most mindent tegyenek be a kocsiba, a motort zárják le, s menjenek a hátsó kapuhoz, ahol a gyári teherautók szállítják az anyagot. A kocsiban Tárnok felé fordulva még hozzátette:

— Neked külön feladatod is lesz. A pénztárban ül egy lány, aki utál engem, majd biztosan meg akarja nézni, hogy valóban törmelékot szállítunk ki. Beszéljed velem. — Az utolsó szavakat nyomatékosabban mondta, mélyen Tárnok szemei közé nézett. — Beszéljed velem — ismételte.

Tárnok valamit hümmögött. A hátsó bejárat előtt egy teherautó állt, azt megkerülték. Első látásra a gyár udvarán összevisszaságban álltak az épületek, nehezen ismerték ki magukat. Cementezett út vezetett mindenfele, akár egy játékpályán. Mencseli szívesen kanyargott volna egy kicsit, de Kálmán Róbert rászólt, ne keltsen feltűnést, s egyenesen a selejtes árukhoz irányította őket.

Két fiú volt megbízva a selejtes áruk elintézésével. A fiatalabbik hatalmas dorongot tartott a kezében, láthatóan nem zavarta meg az idegen autót. Kátránytető vetett rá némi árnyékot, de pár méterrel tőle kint a szabad ég alatt púposodtak a már összetört porcelán csészék, vécé- és mosdókagylók, beépíthető papír- és szappantartók, csempék, mázasak és máz nélküliek. Többféle színben pompáztak, a fehér volt ugyan túlsúlyban, de sárgát, kéket és zöldet is lehetett köztük bőven találni.

Kálmán Róbert, Tárnok és Mencseli szótlanus szemlélték a pusztítás nyomait.

Az idősebbik fiú egymaga hozta a kemence felől a csészéket, csak úgy a kezében, egyszerre három-négy darabot cipelt ide. Szinte rejtélyesnek tűnt, hogyan tudott ekkora kupacot összehordani reggel óta.

Kálmán Róbert Mencselire nézett, Mencseli bólintott, s behajolt a kocsiba, előkaparta az ülés alól a zöld borosüveget. Odaadta Kálmán Róbertnek, aki kissé bátoratlanul indult el az idősebbik fiú felé. A fiú közönyös arccal varkargatta meztelen felsőtestét, úgy tett, mintha nem venné őket észre, bele-rúgott egy csempébe. Kálmán Róbert megállt előtte.

— Szeretnék elvinni egy-két ép csészét — mondta. Bágyadtan mosolygott a fiú arcába, majd kezébe nyomta a bort. — Ez a tied. Nekünk is megéri, neked is.

A fiú köhintett, elvette az üveget, s körülnézett.

— Későn jöttetek — felelte —, már mindent összetörtünk.

— Bent sincs több?

— Lehet — felelte határozatlanul a fiú —, megnézem. Felvett a sarokból egy meszes zubbonyt, abba csomagolta az üveget. — Várjatok — szólt, s elment.

Kálmán Róbert elégedetten bandukolt vissza a kocsihoz.

— Itt van a pénztár balra — mondta Tárnoknak. — Menj be, s vegyél két mázsa törmeléket.

— És mit mondjak, mire kell?

— Mondd azt, hogy építkezünk. Összekeverjük a cementtel. Ott van az a lány, akiről beszéltem, intézd el.

— Hogy néz ki?

— Barna. Nem tévesztheted el, ő állítja ki a blokkokat.

Tárnok hátranyúlt a zsebéhez, megtapogatta a pénzét. Kicsit még álldogált, aztán megindult, de lassan, időnként visszanézett, mintha nem volna teljesen meggyőződve, hogy valóban fel kell keresnie a pénztárt. Talán várta, hogy utána szóljanak. De Kálmán Róbert és Mencseli már fent mászkáltak a törmelékhalmon tetején, túrkáltak, csempéket válogattak.

A pénztárhoz hat lépcsőfok vezetett felfele. Tárnok egy parkettás előszobába jutott, ott két ajtót talált, az egyik zárva volt, a másik nyitva. A nyitott ajtón keresztül íróasztalokat látott, nők ültek mögöttük, csupán az első mellett álldogált egy férfi is, telefonált, izzadt tenyerével a füléhez szorította a kagylót. Tárnok odalépett, elmotyogta, hogy mit akar, ösztönösen halkán beszélt. Maga is meglepődött, hogy a nő nem kérdezett tőle semmit, szótlanus megkezdte a számlák kiállítását. Utána részletesen elmagyarázta, hol keressék meg a raktárost vagy a helyettesét, hogyan néznek ki, milyen köpenyt viselnek, milyen cipőt, nadrágot. Még azt is elmondta, hogy tulajdonképpen nem ez a pénztár, itt csak a számlákat állítják ki, a pénztárt csak a rakodás után kell felkeresniük. Tárnok már-már kételkedni kezdett Kálmán Róbert ítélőképességében, hiszen mostani aggályoskodásai is — enyhén szólva — fölöslegesen voltak.

Ekkor a telefonáló férfi lerakta a kagylót, s Tárnok felé fordult.

— Mire használják a törmeléket? — kérdezte.

— Építkezünk — felelte Tárnok, s a lányra nézett, mintha tőle várna segítséget. A lány felpillantott.

— A vakoláshoz veszik ezeket — mondta a férfinak.

A férfi hümmögött.

— És hogyan használják fel? Meghagyják őket ilyen darabokban vagy még jobban összetörik?

— Hát ennél azért jobban összetörjük — válaszolta Tárnok, s igyekezett minél barátságosabban arcot vágni.

Meglepődve látta, hogy mennyit kell fizetnie. A lányt azonban nem hagyta el a türelme, elmondta, az árakat februárban emelték fel, illetve még januárban kellett volna, de akkor annyira el voltak foglalva egyéb dolgokkal, hogy erre nem is gondoltak. Tárnok közölte, ennyi pénz nincs nála, s kérte a lányt, hogy állítson ki egy újabb számlát fele ennyi törmelékről. A lány megjegyzés nélkül húzta át piros ceruzájával a régit.

Mire visszaért a kocsihoz, az már meg volt rakva. Két kis fehér mosdó, s egy nagyobb kék, három vécékagyló, alig van valami hibájuk, csupán gondos vizsgálódás után lehetett felfedezni rajtuk egy-egy jelentéktelen karcot. Mencseli még egy hatalmas, fehér porcelán lemezt is az ülés alá csúsztatott, amelynek a rendeltetését azonban nem tudták megállapítani. Ezután igazi törmelékeket raktak rájuk.

Kicsit vitatkoztak még, hogy menjenek-e a pénztárhoz vagy sem, végül Mencseli döntött, beült a kormány mellé, berregtetni kezdte a motort, s integetett. Amikor látta, hogy azok ketten mennyire tanácstalanok, legyintett, s megindult egyedül a hátsó bejárat felé. Kálmán Róbert és Tárnok ugyan nem vallották be, de jól jött nekik Mencseli távozása. Lépteiket a főépület felé vették.

Kis vasajtón mentek be, szűk lépcső vezetett az alagsorba. Kálmán Róbert ismerte a járást, Tárnok azonban vakon tapogatózkodott, s közben azon töprengett, hogy jó helyen járnak-e, nem fog-e itt pillanatokon belül minden összedűlni, illetve nincsenek-e papírból a falak, amelyeket egy erősebb szélroham könnyen elvisz a fejük fölül. Hamarosan azonban egy boltíves járatba jutottak, a végében állt a többszárnyas, zöld kapu. Kálmán Róbert Tárnok fülébe súgta, hogy menjen előre, ő pedig odalépett az üvegfal mögött üldögélő portáshoz, s váltott vele néhány szót. Tárnok titokban arra gondolt, hogy most biztosan fog vele valami történni, de tévedett.

Az utcán még legalább két percet kellett várakozniuk, amíg a sarkon megjelent Mencseli kocsija. Lassan jött, Mencseli feje elmosódott a volán mögött. Nem állt meg mellettük, s ők kénytelenek voltak utána tolni a motort egy mellékutca.

A kocsit már elég megviselt állapotban volt, ez a külsején is látszott. A motorjáról azonban jobb nem is beszélni. Mencseli szerint hibák egész sorát rejt magában, előbb-utóbb teljes egészében át fog alakulni egy nagy hibává, vagy pedig majd nem kell bele benzin sem, mert a hibák maguktól elrángatják. Mindenesetre minél előbb meg kell szabadítani a teheről, legfőképpen a haszontalan teheről. Hogy Kálmán Róbert is beszálljon Mencseli mellé, az számításba se jöhetett. Megbeszélték, hogy a legrövidebb úton jutnak ki a szentendrei útra, sokkal rövidebben, mint ahogy jöttek.

Mencseli eltűnése után Kálmán Róbert és Tárnok nem szálltak fel rögtön a motorra, átmentek a szemközti cukrászdába, s megittak egy kávé. Közben egy szót sem szóltak egymáshoz, csak Tárnok kezdett időnként dúdolgatni, dobolgatott az asztalon, de hamar abbahagyta. Felrakták a bukósíkokat, s Mencseli után eredtek. Az Árpád-hídon érték utol, meg is előzték, a Miklós téren azonban bevárták. Mencseli buzgó tekintettel pislogott feléjük. A felül-

járót kénytelenek voltak újra megkerülni, mert tudták, hogy betonelemei nem kapcsolódnak simán egymáshoz, állandóan zökkennek rajta a járművek, ez pedig nem használt volna a porcelán tárgyaknak. Nem mentek többel ötvennél. Óvatos haladásuk egészen addig tartott, míg el nem maradoztak a házak, s amikor az út mindkét oldalán már csak földeket láttak, megálltak. Kidobálták a kocsiból a fölösleges törmeléket.

Mencseli a szűk utcán állt meg, amely közvetlenül a domboldal alatt futott végig. Nem várta meg, amíg Tárnokék is lekászálódnak a motorról, kinyitotta mind a négy ajtót, s megkezdte egyedül a földre rakodást. Kálmán Róbert azonban még idejében lefékezte, mondván, vigye fel mindjárt a téglák mellé.

A domboldalon keskeny, agyagba vágott lépcsők vezettek az építkezéshez. Mencseli mind a két kezébe annyi porcelánt rakott, amennyi csak belefért, Tárnok is, Kálmán Róbert azonban már óvatosabb volt. Aggódó pillantásokat vetett feléjük. Amíg ő egy fordulót tett, azok kettőt. Közben Mencseli felfedezte, hogy az egyik mosdó alján végighúzódik egy repedés. Még a kemencében rosszul égett ki egy helyen, s ez az utazás során tovább repedt. Kálmán Róbert guggolva vizsgálgatta, aztán megállapította, hogy nincs nagy baj, kátrányt kell bele önteni, úgy még használható egy ideig.

Sorba rakták a színes kagylókat, papír- és szappantartókat, a fehér csempeket, s gyönyörködtek bennük. Tárnok megszemjázott. Itt-ott üvegek heverészttek, de mindegyik üres volt, a kúthoz pedig, amelyik a felső utcán állt, lusták voltak elmenni.

Kálmán Róbert bement a kisházba. Az asztal alatt egy lábosban gyümölcslet tartott, úszkáltak benne a barack, az alma, az egres héjai. Levette róla a tányért, ivott jócskán belőle, aztán a maradékot két bögrébe töltötte, s kivitte. Először Mencseli kezébe nyomta, majd átnyújtotta Tárnoknak is. Azok kicsit meglepetten néztek rá, Tárnok rögtön megitta az egészet, Mencseli csak kóstolgatta.

— Mikor csináltad? — kérdezte rövid idő múlva.

— Még a múlt héten — felelte Kálmán Róbert. — Rengeteg volt belőle, de már csak ennyi maradt.

— Jégbe hűtötted?

— Nem. Miért kérded?

— Mert olyan hűvös.

Kálmán Róbert legyintett, s odalépett Tárnokhoz, szorosan a háta mögé állt, kezét a vállára tette. Tárnok fészkelődni kezdett. A téglarakás mögül neszezést hallottak. Mindnyájan arra fordultak, s látták, hogy egy fekete-fehér macska lépett be a körükbe.

Fiatallá lehetett, alig pár hónapos, mégis rendkívül magabiztosan nézett rájuk. Kálmán Róbert letépett a fáról egy gyenge ágat, megtisztította a leveleitől, csak a végén hagyott párat, s játszani kezdett vele. A macska nem vetette magát rögtön a gally után, csak a feje mozgásával jelezte, hogy követi az irányt. Mellső lábait kinyújtotta, majd egy óvatlan pillanatban, éppen amikor Kálmán Róbert nem számított rá, ugrott. A levelek ugyan kicsúsztak a karmai közül, de ettől a pillanattól fogva nem vesztette el a lendületét. Szaladt, amerre kellett, két meghatározhatatlan pont között, majd körbe-körbe, s időnként a magasba ugrott. Szinte már a csodával volt határos, hogy egy ilyen ismeretlen macska ennyire belefeledkezzen a játékba.

Aztán hanyatt feküdt, nyújtózkodott, száját kítátotta, megvillantak vékony, hegyes fogai, mintha kész lenne a harapásra is. Kálmán Róbert le-guggolt melléje, simogatni kezdte a hasát, vakargatta a nyakát és az állát. A macska ezt még tűrte, de azt már észrevehetően nem szerette, ha az alsó felén kaparászott. Ekkor egészen dühbe gurult, beleeresztette a karmait Kálmán Róbert kezébe, komolyan megharapta. Kálmán Róbert kénytelen volt belátni, ennek a fele sem tréfa. Bement a házba, s keresett egy bőrkesztyűt. Így ő teljesen védve volt, a macska egyre ingerültebben csapkodott a farkával, majd amikor megértette, hogy mennyire tehetetlen, felugrott és eltűnt. Kálmán Róbert keresni kezdte, felmászott a téglarakás tetejére, s onnan nézett körül.

Tárnok és Mencseli még mindig ugyanazon a helyen álltak, ahol az előbb. Szedelőzködtek. Tekintetük lemondó, szemrehányó volt. Kálmán Róbert úgy tett, mintha ezt nem venné észre.

— Elmegyünk — mondta Tárnok.

— Miért siettek? Sütünk szalonnát.

Mencseli az órájára nézett.

— Nekem programom van. Sajnos — tette hozzá.

Kálmán Róbert többet nem marasztalta őket, bár félt a távozásuktól. Csak a kanyarig követte szemével az útjukat. Feljebb emelte tekintetét a vízre, szemben a sziget, Magyarország második legnagyobb szigete — s egyszerre összeszorult a torka. Mintha máris sűrű, láthatatlan köd telepedne a tájra; a színek csak megszűrve jutottak el hozzá.

TÓTH SÁNDOR:
„GYERŐK”